

MEZŐSI MIKLÓS

Versműfaj-tipológia

Éjjeli óda

(enyhe blaszfémiával)

köszöntöm eszmeraldine-t
ki mindig szép mosollyal int
kedvesen felém
hogyha bármit ír
mert az énekem csak ír
nem mintha most egy mély seb
gyötörne meg
vagy tompa fájdalom
miből dalom
édesen-szókén fakad
nem lankad és el nem lohad
míg drága metszésű szemed
mosolyban fürdetné szíved

Balzsamos szavad ha kortyolom:
olyan nekem, mint víz, ha szomjazom,
vagy mint gyümölcs levének árja:
úgy üdít, mert szívem lesi-várja;
olyan, mint bor ha benne szikra táncol.

A tűzlopó titánnak látszom?
Annak, ki láncon
függve hegyfalon feszült keresztbe?
Nem! Nem Prométheusz, mert nem titán,
csupán egy kedves isten legföljebb, ha tán –
egy isten ő, ki így teremt világot:
szívedbe pompát-fényt-derűt lopott.

Minek? – hisz pompád messzi elragyog.
Minek fényt napba hordani, tejútra csillagot,
kedvet szívedbe – mondd, mivégre, mondd?
Szívedbe zengem én a kedvet, édes,
édes Kháriszom, ki kedvem nem szegted soha!

Szeretlek most – ezért e verset költöm én.
Hogy jó legyen neked: majd úgy akarlak én
szeretni téged, Gráciám, te női költemény.

Vasárnapi óda

Minden kérdések mostan legnagyobbika
úgy fújtat bennem, mint a mitikus bika
(tudod, Poszeidón isten félelmes-nagy állata,
ki szépséges-szűztiszta Hippolütoszt
könyörtelen-szörnyűen elpusztította).
Hogy mondhatnám, mi mondhatatlan,
ám dübörgve legbelül feszít a katlan?

Most hogy belső erőm szabaddá tetted, Grácia,
kedvem nem szegted és kedves valál:
dolgoznom illenék, alkotni volna jó!
Én alkotásom most te vagy, te lány:
ajándék vagy nekem, kiváltság.

Balsejtelem fészkelt belém,
furdalni kezdő sejtelem.
Pompássá tettelek – szép izgalommá
varázsoltam kedves leányos életed.

Pedig csupán előcsaltam szívedből
azt, mi lényeged: kedvesség és zavar,
szépség és kedv kart karba öltve jártanak.
Így alkottalak téged én
pompásnak és varázslatosnak...

Pompád tiéd, e kedves és részvételen-derült,
magából feslő és kibomló s rám mosolygó,
éltem tövisse közt az útamat szegélyző
rózsacsokrú kedv-tökéletesség.

Őszi reggelen ha szépen átragyog szemed,
a szőlő sincs ilyen, ha vízcsepp iramlik róla el.
Honnét, honnét nem kelt e pompa és derű,
akármekkorka részem volt e tágterű
szépségben, feltéve hogyha volt egyáltalán –
az tiéd, sajátod és rendelkezel vele.

Elmondom néked azt azért,
dúdolgatok neked sok szép mesét,
e pompát és szépséget hogy miért
keltettem és ébresztettem föl én.

Elmondom hát, hogy áll a pompa és a vers.
Költő, ki költ – ez, mint vakablak, oly világos.
Nézzük a *szót*, fejtsük fel a szó fonálát a szövetből:
költő akkor az ember, hogyha felébreszt.

Költő, ki kelt – vágyat, pompát, szerelmet:
egyremegy, a lényeg mindben egy:
alvót s a mélyen szunnyadót éber állapotba tesz.
Egy érzést felkelt, mondhatom: felébreszt,
álom lágy paplanját félrehajtja –
van, hogy szemérmetlenül tárja
fel, mi rejtve volt.

Őtőle érzed azt, hogy felkelt már a nap,
meg azt, ha nyugszik épp aranyló pírja.
Kelés van szíveden: őtőle fölfakad
s már nem mérgez, nem fáj, mi mart;
keltészta így kel meg s lesz édes-jó a fánk
farsang-időben, belésütött szalaggal ízlik ám.
Pedig, hidd el, semmit nem csinál és nem teremt,
olyat, mi eleinktől fogva nem lenne meg.

Költés ez, ó igen: tojás melengetése ez,
rejtőzködő fiókák hogy napvilágra bújjanak.
Tojást költ hát a költő? Világtojás az, nem övé.
Napvilágra jó, mi rejtve volt: így keletkezik derű.
Ő, a költő, csupán e világ-omlett mellett sündörög,
nem-létező vagy épp csak rejtező formákat ő
létezőkként napvilágra hoz: eképp ő a felfedő.
Az, mi eddig ráborult s alaktalan homályba bújt:
kihozza onnan, ködvészt körűle szertefúj,
keltő-dalt dudorászva – mi köd volt, vonja derűbe.

Fölkel, akár trónjáról a Hajnal, vagy Semirámis,
az, kit a költő kelt, ébreszt föl az éjjeli ködből.

A vers, mint mindig (ez törvényszerű),
opálosan homályló vissza-fény csupán
tárgyához képest: nem magába-forduló
tökéletesség, és nem is részvételen derű.

Ámde ottan, túl a nagyszobán, ebédbe fordult reggelim
aranylevessel és egyébbel plusz még némi sör
már int nekem – mégis jobb élni, így van-e?

Két szonett

1.

Ködből fölfénylő rózsaujjú hajnalom
jó éjszakát meg egy nagyon csinos halom
pásztor-órát kívánok neked s nekünk
hogymással mi sok-sok jót tegyünk

mái estéhez mit szólnál angyalom
szeretnék szeretni most nagyon
ölelnék lent nem félek én ott fent
csöpp „szobánkban” öledben ott bent

én szép forró öledbe bújva mézet
innék hajad mögül s nyakadban érzem
illatát ha hajlatidnak hajnal-ében

belém illanni hagyhatom bukját
és csókból rakhatnánk sokféle gúlát
hajnal hasad s kardom hasít belé

2.

Csók mindenhol s még több helyütt is illet
téged, kedves! Mondd el, hogy és mint lett
velünk a pásztor-órán: kedves-illatú
estéből éjszakába hajló, jóború

ölekezésinkben? Mondd el, hogyan szerettünk,
mint telt be vágyunk és álmunk nekünk,
mik rég tápláltak minket kedvvel, álmodással,
porcikánkba' édesülő szárnyalással!

Búcsúszom lassan: eljött már az éjjel –
szonettetemet nem hagynám esni széjjel,
csiszolgom: fényét remélem így emelni.

Most pedig, szép hölgy, búcsút kell venni –
muszáj, muszáj – bár csókra hív a vágy,
te félszegen megvirradó Smaragd-leány!

Utolsó mentése

egyet se búsulj kettőt ne vess mi értünk
téged mi jól egészen jól terécslünk
a vásott ízlést hogyha kell se sértsük
a szó a szón elcafrangolva mért csügg
egy félszón át kell most mindent bemérnünk

kacagva nehéz sírunk könnyedén elérjük
talán még nem de egyszer majd megértjük
ne szomorkodj akárhol vagy te mostan
derű mosoly eléd üljenek harmatossan

miértünk borzas fejed sose fájjon
mily rímet verjek ide? legyen Byron
mentse versem ő a hős az édes álom
eljön hozzánk és evvel itt a fájront

(bánom álmaim fusson shálom reátok
rímek ti vagytok versem az átok
teli zsákom félig álom belevágom
ilyféle kárvallott szó-orkok támolygása
volna akkor és szívednek vánszorgása
olvasó ha meg nem áll e rím-özön
és el nem tűnik most kézen-közön)